

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/41693 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 20 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 april 2007, verzonden op 26 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 11 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

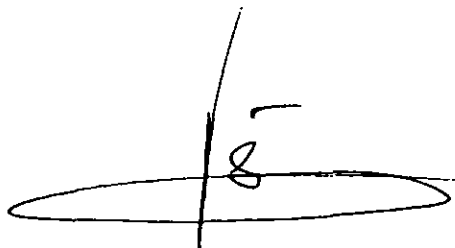
Uitgesproken in het openbaar op 27 juni 2007

91-506.

Verzonden:

27 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 06/41693

V-nummer:

Inzake: eiser,
gemachtigde mr. M.L. Hoogendoorn, advocaat te Rotterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken
en Integratie, verweerder,
gemachtigde mr. M.P. Verveer.

I Procesverloop

1 Eiser, geboren op , bezit de Sierra Leoneanse nationaliteit. Op 8 maart 2002 heeft hij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij beschikking van 2 september 2002 is hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, met ingang van 8 maart 2002, geldig tot 8 maart 2005. Op 10 januari 2005 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 Vw 2000. Op 3 mei 2006 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt tot afwijzing van de aanvraag. Op 14 juni 2006 heeft eiser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Bij besluit van 1 augustus 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

2 Op 28 augustus 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 20 februari 2007 een verweerschrift ingediend.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 12 maart 2007. Ter zitting is verschenen eiser in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Tevens is verschenen dhr. I. Jalloh als tolk.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 33 Vw 2000 is Onze Minister bevoegd:

- a. de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen;
- b. een verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te trekken.

1.2 Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan, de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, Vw 2000 slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.

Reg.nr: AWB 06/41693

2

1.3 In artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000, is komen te vervallen.

1.4 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

1.5 Ingevolge artikel 31, eerste lid van de Vw 2000 wordt een aanvraag als vorenbedoeld afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gebaseerd op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

1.6 Artikel 31, tweede lid, aanhef, en onder f van de Vw 2000, luidt als volgt:
"Bij het onderzoek naar de aanvraag wordt mede betrokken de omstandigheid dat:
f. de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen."

2 Eisers asielrelaas luidt, kort weergegeven, als volgt. Eiser, van Temne afkomst, steunde tijdens de verkiezingen -eind 1995 of begin 1996- de Peoples Democratic Party (PDP). Na de verkiezingen namen de rebellen de macht over van de president. Tussen 1997 en 1998 is eiser door soldaten en rebellen uit het huis van zijn vader in Kenema verdreven. De Economic Community of West African States Monitoring Group (ECOMOG), een interventiemacht, vocht samen met de Kamajors tegen de soldaten en de rebellen. De Kamajors, van Mende-afkomst, verdachten de PDP en vooral mensen van Temne-afkomst ervan samen te werken met de rebellen. Eiser is samen met zijn vader en vele anderen door de Kamajors aangehouden en naar een huis in Kenema gebracht. Daar is eiser ondervraagd en mishandeld. Op een gegeven moment zijn eiser en zijn vader vrijgelaten. Eisers vader is in Kenema gebleven. Eiser vertrok naar Magborie. Van een handelaar -en kennis- die van Magborie naar Kenema ging hoorde hij dat de Kamajors hem en zijn vader zochten. Eiser besloot toen om naar Freetown te gaan. Daarop heeft hij het land verlaten.

3 Verweerder heeft de bestreden beslissing kort samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen.

Aan eiser is een verblijfsvergunning verleend in verband met de algehele situatie in Sierra Leone. Met de afschaffing van het categoriaal beschermingsbeleid voor dat land per 16 september 2002 is de grond voor verlening van de vergunning komen te vervallen. De

Reg.nr: AWB 06/41693

3

aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt derhalve afgewezen.

Vervolgens stelt verweerder zich op het standpunt dat ten tijde van de verlening van de vergunning voor bepaalde tijd alsook thans geen andere gronden bestonden dan wel bestaan om aan eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Aangaande vluchtelingenschap heeft verweerder gesteld dat eiser toerekenbaar geen documenten of bescheiden heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en reisroute te onderbouwen. Gelet daarop dient van het asielrelaas van eiser een positieve overtuigingskracht uit te gaan, hetgeen niet het geval is. Het relaas van eiser wordt derhalve niet geloofwaardig geacht.

4 Eiser bestrijdt dit besluit en voert daartoe aan dat verweerder ten onrechte stelt dat hij in staat zou zijn geweest een identiteitskaart aan te laten maken. Al was eiser op de hoogte geweest van de mogelijkheid een identiteitskaart aan te vragen, dan nog was dit feitelijk onmogelijk geweest door de vrees voor vervolging door de Civil Defense Force (CDF)-troepen.

Voorts stelt verweerder ten onrechte dat de vrees voor vervolging slechts gebaseerd is op vermoedens. Eiser was reeds eerder gevangen genomen door de Kamajors vanwege zijn politieke activiteiten. Via een bekende ontving hij de informatie dat de Kamajors wederom naar hem op zoek waren. Op grond van die informatie heeft eiser zich genoodzaakt gezien het land te ontvluchten. In het ambtsbericht van september 2001 is in paragraaf 3.3.7 aangegeven dat CDF-troepen zich schuldig bleven maken aan het mishandelen van politieke opposanten en/of (ex)rebellens. In paragraaf 3.3.9 is aangegeven dat niet valt uit te sluiten dat buitengerechtelijke executies door regeringsgezinde troepen (zoals de CDF-troepen) hebben plaatsgevonden. Uit de samenvatting, paragraaf 3.5, blijkt dat de autoriteiten en de UNAMSIL onvoldoende in staat waren burgers te beschermen tegen de misdaden van de CDF-troepen, aangezien in de CDF-gebieden maar zeer beperkte politie- of veiligheidstroepen aanwezig waren. Verweerder heeft deze algemeen bekende informatie onvoldoende meegenomen bij zijn beoordeling van het vluchtrelaas van eiser.

Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, aanhef en eerste lid, onder a, b dan wel c Vw 2000.

De bestreden beschikking is in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de Vw 2000 en de beginselen van behoorlijk bestuur tot stand gekomen.

Eiser heeft in de aanvullende beroepsgronden van 1 maart 2007 nog aangevoerd dat verweerder bij het beoordelen van de argumenten van eiser waarom hij niet in staat is geweest identiteitsdocumenten en reisdocumenten te overleggen een cirkelredenering hanteert. Verweerder doet eisers verklaringen af als ongeloofwaardig op grond van artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000 vanwege het niet verstrekken van deze documenten, zonder concreet in te gaan op de argumenten van eiser. Eiser heeft in dit kader verwezen naar de uitspraken van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Leeuwarden, van 21 juni 2004 (AWB 02/77036) en van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 13 juni 2005 (AWB 03/7688).

4.1 De rechtbank overweegt het volgende.

4.1.1 Niet in geschil is dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Reg.nr: AWB 06/41693

4

4.1.2 Evenmin is in geschil het standpunt van verweerder dat er ten tijde van het bestreden besluit geen gronden bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen.

4.2.1 Verweerder heeft in de bestreden beslissing gesteld dat er op het moment van het slaan van de beschikking waarbij aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd verleend, te weten op 2 september 2002, geen andere gronden uit hoofde van artikel 29 van de Vw 2000 bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning te verlenen.

4.2.2 Ten aanzien van vluchtelingenschap overweegt de rechtbank als volgt.

4.2.3 Bij de beoordeling van de vraag of verweerder het relaas van eiser in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen bestempelen, gaat de rechtbank uit van het volgende toetsingskader. In de hoofdstukken C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is neergelegd dat verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aanneemt, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet. Als van dat laatste sprake is, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

4.2.4 De rechter toetst vorenbedoelde beoordeling van verweerder terughoudend en beantwoordt de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

4.2.5 Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker met betrekking tot die feiten geuite vermoedens tot de primaire verantwoordelijkheid van verweerder.

4.2.6 Het vorenstaande in aanmerking genomen dient de rechtbank allereerst te beoordelen of verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan eiser heeft kunnen tegenwerpen en dientengevolge heeft kunnen concluderen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De rechtbank overweegt dat verweerder in redelijkheid aan eiser heeft kunnen tegenwerpen dat hij geen reisdocumenten heeft overgelegd noch in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute af te leggen. Eiser heeft dit standpunt van verweerder in beroep niet -gemotiveerd- weersproken. Ter zitting heeft eiser nog aangevoerd dat hij het enige ticket dat hij in handen heeft gehad, een treinticket vanuit Brussel, heeft overlegd, dat voor het overige sprake was van een reis per boot als verstekeling alsook dat het hem niet te verwijten valt dat hij hieromtrent niet meer documenten en/of verklaringen weet te geven. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat hetgeen eiser heeft aangevoerd met

Reg.nr: AWB 06/41693

5

betrekking tot het ontbreken van reisdocumenten en de reis(route) niet afdoet aan zijn standpunt ter zake, namelijk dat redelijkerwijs meer concrete informatie van eiser had mogen worden verwacht. Dat verweerder ter zake van het ontbreken van reisdocumenten een cirkelredenering zou toepassen volgt de rechtbank niet nu dit element op zichzelf is beoordeeld en verweerder op eisers argumenten in de zienswijze is ingegaan.

Hetgeen eiser heeft aangevoerd met betrekking tot het ontbreken van identiteitsdocumenten behoeft gelet op het vorenstaande geen beoordeling. In het beleid, C4/3.6.3 Vc 2000, is immers bepaald dat, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, in casu ten aanzien van de reisroute, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van 'het toerekenbaar ontbreken van documenten'.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan eiser heeft kunnen tegenwerpen en verweerder zich aldus in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser wordt aangetast.

4.2.7 Het voorgaande heeft tot gevolg dat van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht moet uitgaan om als geloofwaardig aangemerkt te kunnen worden.

4.2.8 De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat van het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat en zich aldus in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt. De rechtbank acht hiertoe het navolgende redengevend.

Verweerder heeft eiser gevolgd in zijn naar voren gebrachte feiten aangaande de aanhouding door de Kamajors. Verweerder heeft gesteld dat uit de door eiser gestelde omstandigheden, dat hij tezamen met andere dorpelingen is opgepakt en dat hij zonder voorwaarden weer is vrijgelaten, echter niet blijkt dat eiser in de bijzondere aandacht stond van de Kamajors. Aangezien verweerder niet aannemelijk acht dat eiser in de bijzondere negatieve aandacht van de Kamajors stond heeft verweerder de door eiser aan de feiten ontleende vermoedens niet geloofwaardig bevonden. Daartoe heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat eiser zijn vrees te worden gezocht door de Kamajors omdat hij door hen wordt beschuldigd van collaboratie met de rebellen en het verlenen van steun aan de PDP enkel baseert op vermoedens afkomstig van derden, welke hij op geen enkele wijze nader heeft onderbouwd of geconcretiseerd. Daarbij heeft verweerder niet aannemelijk behoeven te achten dat de Kamajors op de hoogte zouden zijn van het feit dat eiser de PDP steunde, enkel omdat de campagnes in het openbaar plaatsvonden. Van belang in dit kader heeft verweerder kunnen achten dat eiser in de periode 1999-2001 zonder problemen in Magborie heeft kunnen wonen, wat er niet op duidt dat er specifieke aandacht voor eiser bestond van de zijde van de Kamajors. Verweerder heeft bij zijn standpunt mede betrokken de ambtsberichten van 28 september 2001 en van 25 april 2005, waaruit blijkt dat in Sierra Leone een doorbraak in het vredesproces op gang is gekomen sinds 2 mei 2001 en dat vanaf 2 mei 2001 de ontwapening, demobilisatie en reïntegratie van strijders van het RUF, CDF en AFRC/ex-SLA in Freetown was begonnen. Eisers stelling dat verweerder de algemene situatie in Sierra Leone niet bij zijn beoordeling heeft betrokken volgt de rechtbank derhalve niet. Bovendien is het aan eiser om aannemelijk te maken dat hij persoonlijk te vrezen heeft voor vervolging. Daarin is hij niet geslaagd.

Reg.nr: AWB 06/41693

6

4.2.9 Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft. Verweerder heeft derhalve terecht besloten tot onthouding van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

4.3 Voorts is de rechtbank van oordeel dat hetgeen eiser heeft aangevoerd geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat eiser geen specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt op grond waarvan geoordeeld zou dienen te worden dat hij bij gedwongen terugkeer naar Sierra Leone een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij uitzetting dreigt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM. Verweerder heeft dan ook terecht geen grond aanwezig geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

4.4 Gelet op het bepaalde in C1/3.2.1 Vc 2000 heeft verweerder de door eiser naar voren gebrachte gebeurtenissen, welke aannemelijk worden geacht -de ongeloofwaardigheid is slechts gelegen in de door eiser aan de feiten ontleende vermoedens-, inhoudelijk getoetst aan het beleid inzake artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet binnen zes maanden na de mishandelingen door de Kamajors Sierra Leone heeft verlaten maar nog minimaal twee jaar na de mishandelingen in zijn land heeft verbleven en dat, gelet op dat tijdsverloop, de gestelde gebeurtenissen geen aanleiding zijn geweest voor eiser om het land van herkomst te verlaten.

Eiser heeft in beroep aangevoerd dat hij niet in staat was Sierra Leone eerder te verlaten dan eind 2001 c.q. begin 2002 op basis van het feit dat de wegen richting Freetown onvoldoende veilig waren. In de regio waar eiser zich bevond wemelde het van de Kamajors, hetgeen wordt bevestigd in het ambtsbericht van september 2001. Gedurende de periode dat eiser ondergedoken leefde duurde zijn trauma voort.

De rechtbank overweegt dat verweerder zich in het verweerschrift, onder verwijzing naar hetgeen is overwogen ten aanzien van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000, op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet eerder kon vertrekken.

Voorts heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat niet is gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van het vertrek van eiser uit het land van herkomst. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

4.5 De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht heeft gesteld dat er ten tijde van de verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op de d-grond geen andere gronden als genoemd in artikel 29 van de Vw 2000 bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning te verlenen.

4.6 Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat van strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel noch van strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de bestreden beschikking sprake is.

Reg.nr: AWB 06/41693

7

- 5 Het beroep is derhalve ongegrond.
- 6 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

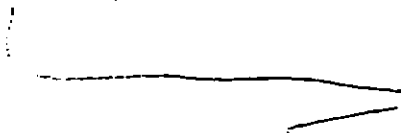
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A. van 't Laar, rechter, en uitgesproken in het openbaar op
20 april 2007, in tegenwoordigheid van mr. S. de Regt, griffier.

De griffier:

Dé rechter:

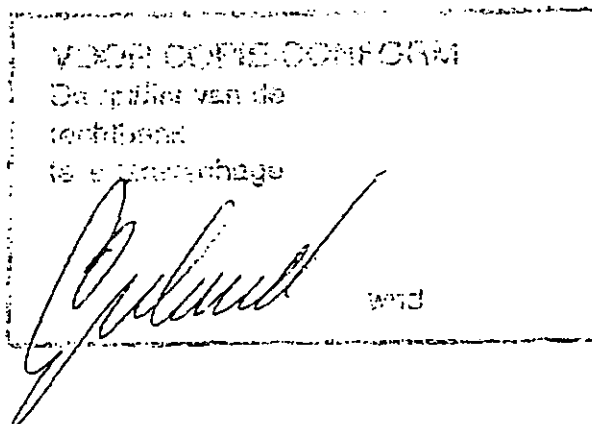

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op:

26 APR 2007

KLARENAAR
advocaten

Mr H.W.F. Klarenaar
Mr J. van der Stel
Mw. Mr M. Luijendijk
advocaten en procureurs
Postadres:
Postbus 939
3300 AX Dordrecht
Bomkade 14
Dordrecht
Tel.: 078 631 24 68
Fax: 078 613 38 04

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

== Per fax: 070 365 13 80 ==

Dordrecht, 24 mei 2007

1832-A

APPÈLSCHRIFT / Hoger Beroepschrift

Inzake /Staat
Reg.nr.: 06/41693
Appellant:
Nationaliteit: Sierraaloonse

RAAD VAN STATE	
- INGEKOMEN ✓	
24 MEI 2007	
ZAAKNR. 2007.03613	
AAN:	J.C.
BEHANDELD DOOR:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer , van Sierraaloonse nationaliteit, wonende te **aan**
verder te noemen appellant, te dezer zake woonplaats kiezende te (3311 JD)
Dordrecht, aan de Bomkade 14, ten kantore van mr. M. Luijendijk, advocaat te Dordrecht, die tot
het indienen van het onderhavige hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd is, zulks met het recht
van substitutie.

Appellant stelt hierbij en middels dit schrijven hoger beroep in tegen de in kopie bijgevoegde
uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam, sector bestuursrecht,
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken, (reg.nrs.: 06/41693), uitgesproken op 20 april 2007 en
verzonden op 26 april 2007.

Dit appèlschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1:

De rechtbank overweegt in voornoemde uitspraak o.a. het volgende:

r.o. 4.1.1

"Niet in geschil is dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd"

r.o. 4.1.2

Evenmin is in geschil het standpunt van verweerder dat er ten tijde van het bestreden besluit geen

ADVOCLATM[®]

KLARENAAR
advocaten

gronden bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen."

Toelichting:

Appellant bestrijdt dit. Het is wel degelijk in geschil of appellant in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Appellant heeft zich in beroep op het standpunt gesteld dat hij ten onrechte niet in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Het heeft anders voor appellant ook geen zin om überhaupt beroep in te dienen tegen de negatieve beschikking van de IND waarin de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd werd afgewezen.

Grief 2:

De rechtbank overweegt in voornoemde uitspraak o.a. het volgende:

r.o. 4.2.8.

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat van het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat en zich aldus in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiser als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt. De rechtbank acht het volgende hiertoe redengevend.

Verweerder heeft eiser gevolgd in zijn naar voren gebrachte feiten aangaande de aanhouding door de Kamajors. Verweerder heeft gesteld dat uit de door eiser gestelde omstandigheden, dat hij tezamen met andere dorpelingen is opgepakt en dat hij zonder voorwaarden weer is vrijgelaten, echter niet blijkt dat eiser in de bijzonder aandacht stond van de Kamajors. Aangezien verweerder niet aannemelijk acht dat eiser in de bijzondere negatieve aandacht van de Kamajors stond heeft verweerder de door eiser aan de feiten ontleende vermoedens niet geloofwaardig bevonden. Daartoe heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat eiser zijn vrees te worden gezocht door de Kamajors omdat hij door hen wordt beschuldigd van collaboratie met de rebellen en het verlenen van steun aan de PDP enkel baseert op vermoedens afkomstig van derden, welke hij op geen enkele wijze nader heeft onderbouwd of geconcretiseerd. Daarbij heeft verweerder niet aannemelijk behoeven te achten dat de Kamajors op de hoogte zouden zijn van het feit dat eiser de PDP stuwde, enkel omdat de campagnes in het openbaar plaatsvonden."

De gehele verdere rechtsoverweging wordt betwist.

r.o. 4.3.

"Voorts is de rechtbank van oordeel dat hetgeen eiser heeft aangevoerd geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat eiser geen specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt op grond waarvan geoordeeld zou dienen te worden dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Sierra Leone een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij uitzetting dreigt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM. Verweerder heeft dan ook terecht geen grond aanwezig geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29 lid 1 sub b Vw."

Toelichting:

Appellant bestrijdt dit. Appellant stelt zich op het standpunt dat verweerder zich juist niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door hem gestelde feiten onvoldoende grond voor zijn vermoedens vormen dat hij een gegronde vrees voor vervolging te achten heeft. Het volgende is daartoe van belang.

KLARENAAR
advocaten

Door verweerder wordt wel geloof gehecht aan de aanhouding en de mishandeling door de Kamajors. Deze gebeurtenissen zijn geloofwaardig geacht. Appellant beroept zich in dit kader op artikel 4 lid 4 van de Definitie Richtlijn (hierna te noemen Dri). Immers, verweerder gaat uit van de juistheid van de feiten en gelooft derhalve dat appellant was aangehouden en mishandeld. In het verleden ondergane vervolging of ernstige schade of bedreiging daarmee zijn duidelijke aanwijzingen voor toekomstige vervolging of ernstige schade, aldus artikel 4 lid 4 Dri. In dit geval dient verweerder aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet meer zal voordoen. Verweerder is hier niet in geslaagd.

Nadat hij werd vrijgelaten vernam hij van naasten, vrienden van zijn vader, dat hij werd gezocht door de Kamajors. Hierdoor werd voor appellant de persoonlijke vrees voor vervolging voor hem en zijn vader duidelijk. Ervaringen van anderen kunnen hierbij bepalend zijn. Zijn vader werd ook persoonlijk vervolgd en is derhalve gevlucht voor de Kamajors. Appellant heeft zijn vader vanaf dat moment niet meer gezien. Tevens is van belang dat appellant weet aan te geven waarom hij wordt vervolgd terwijl dit niet eens noodzakelijk is. Hij steunde namelijk de PDP in het openbaar. Ook de steun aan de PDP wordt door verweerder niet ongeloofwaardig geacht.

In artikel 4 lid 5 Dri wordt nader omschreven wanneer een asielzoeker het voordeel van de twijfel moet krijgen. Immers, in casu gelden de bewijsregels van artikel 4 lid 5 Dri. Ondanks het ontbreken van bewijsmateriaal moet het voordeel van de twijfel worden gegeven indien aan een aantal nader genoemde voorwaarden is voldaan. Appellant voldoet aan de voorwaarden zoals neergelegd in artikel 4 lid 5 Dri. In samenhang met artikel 4 lid 4 Dri had verweerder appellant het voordeel van de twijfel dienen te geven omtrent het realiteitsgehalte van de aan de feiten ontleende vermoedens. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid niet op het standpunt kunnen stellen dat de positieve overtuigingskracht in casu ontbreekt.

De bepalingen uit de Dri kunnen worden ingeroepen via indirecte werking, volgens richtlijnconforme interpretatie van de nationale bepalingen en via directe werking, volgens de toepassing van de richtlijn zelf. Op basis van de paragrafen 2-7 Dri is duidelijk geworden dat voor de artikelen 4 tot en met 10 indirecte werking kan worden aangenomen en dat artikel 11-34 mogelijk direct werken.

De rechtbank had de nationale bepalingen (artikel 29 lid 1 sub b Vw), waarop een beroep was gedaan derhalve richtlijnconform moeten interpreteren. Immers, dat behoort verweerder ook te doen. Indien verweerder en de rechtbank de nationale regels met betrekking tot de bewijslast en artikel 29 lid 1 sub b Vw richtlijn conform hadden geïnterpreteerd dan hadden zij tot de conclusie moeten komen dat appellant wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM en had verweerder niet kunnen volstaan met de overweging dat het realiteitsgehalte van de aan de feiten ontleende vermoedens ongeloofwaardig is. De rechtbank heeft dit miskend.

Conclusie:

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellant Uw Afdeling derhalve:

De aangevallen uitspraak van de rechtbank, waarvan hoger beroep, te vernietigen.

Voor zover rechtens gewenst te bepalen dat de Rechtbank in deze een nieuwe uitspraak zal moeten formuleren met inachtneming van Uw uitspraak.

Verweerder te veroordelen in de (proces)kosten.

KLARENAAR
advocaten
Hoogachtend,

M. Lujendijk.